

Tjenestemændene den Anerkendelse, som fra alle Sider bliver ydet dem, idet deres Repræsentanter har ment at kunne og burde slutte sig til de Forslag, der foreligger fra Sparekommissionens Side.

Jeg skal lige saa lidt som andre ærede Talere komme ind paa en udførlig Omtale af Lovforslaget. Maalet er jo at indføre den Sparsommelighed, som er paakrævet i alle Forhold, og hvis Nødvendighed ogsaa vi fra vor Side anerkender. Forslaget anviser i saa Henseende forskellige Veje. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa Enkeltheder, hverken angaaende Lønreduktioner eller Krav om øget Arbejde. Jeg anerkender, at naar man har maattet stille Krav om øget Arbejde fra Tjenestemændenes Side, har man ført dette Krav helt op og har medtaget Folkene indenfor den røde Bygning. Det er jo fra dem, den største Opposition imod Lovforslaget i Virkeligheden stammer. Det siger imidlertid sig selv, at man ikke fra Rigsdagens eller overhovedet fra nogen Side kunde gennemføre de Sparebestemmelser, der her er Tale om, uden at føre Bestemmelserne om Arbejdet helt igennem.

De Forhandlinger, der er ført i Folketinget, har jeg gennemlæst, og jeg har fæstet Opmærksomheden ved Udtalelser af forskellige ærede Talere. Jeg vil gerne give min Tilslutning til, hvad man har fremført baade med Hensyn til de sønderjydske Tjenestemænd, vedrørende Toldetatens Forhold og angaaende Forenklinger af Administrationen, som jeg er ganske enig i sikkert tiltrænges, saavel som med Hensyn til Spørgsmaalet om Gallauniformen, et Spørgsmaal, som ikke forekommer mig særlig vanskeligt at løse, men som dog betyder en ret stor Udgift for adskillige af de Mennesker, der er nødt til at trække i denne Uniform ved given Lejlighed.

Angaaende Bestemmelsen i § 7 er jeg tilbøjelig til at give den højtærede Finansminister Ret i hans Betragtning. Jeg vil i alt Fald nødig være med til at lænke, om jeg saa maa sige, de unge Mænd, som er kommet ind i Centraladministrationen, til Kontorstolen, saa at de i mange Tilfælde kommer til at staa uden Kendskab til det praktiske Livs Forhold. Det nytter ikke, at man lader Folk blive kloge paa Himmelen, naar de bliver Narre paa Jorden. Hvad det drejer sig om, er i Virkeligheden ved Siden af den teoretiske Viden, som man kan erhverve sig paa den ene eller paa den anden Maade, at blive i Stand til at sætte sig ind i det

praktiske Livs Forhold, og det tror jeg vil kunne naas paa den Maade, der her paatænkes. Den højtærede Finansminister var jo ogsaa tilbøjelig til at udvide Bestemmelsen i Lovforslaget. Jeg deler ganske den Opfattelse; jeg tror absolut, dette vil være rigtigt.

Det ærede Medlem, som talte paa Socialdemokraternes Vegne (Dahl), var bange for, at man skulde gaa hen og beskæftige sig med Konjunkturtillægets Nedsættelse, eller beklagede dog, hvis Forholdene skulde stille sig saaledes, at den højtærede Finansminister vilde komme til at beskæftige sig hermed. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem, som jeg kunde ønske, at Forholdene vedblivende maa stille sig saaledes, at man kan opretholde Konjunkturtillæget. Men paa den anden Side maa jeg sige, at hvis vi fremdeles, maaske i voksende Udstrækning, bliver underkastet en større Depression, vil Spørgsmaalet om Konjunkturtillægets Nedsættelse uvægerlig melde sig, og saa tror jeg ikke, man fra Tjenestemændenes eller anden Side vil modsætte sig det. Man maa tage Forholdene, som de kommer til at foreligge, og jeg synes ikke, man fra nogen Side kan kræve hverken et Løfte, eller at man paa anden Vis skulde binde sig til ikke at fremkomme med Forslag i den Henseende. Hvis Forholdene skulde vise det nødvendigt at gaa til en Forandring af Konjunkturtillæget, vil man efter min Opfattelse kunne vente den samme Forstaaelse fra Tjenestemændenes Side, som de har vist paa et andet Tidspunkt.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Trier: Et enkelt, kun ganske lidet omfattende Spørgsmaal vil jeg gerne sige et Par Ord om; det vedrører Lærerne ved Mellemskolerne udenfor København, for saa vidt de ikke tillige er Adjunker eller Lektorer. Det er ikke mange, der er af den Slags Mennesker — jeg tror en 20 over hele Landet. — Som Forholdene foreligger, er der en egen Slags Ubillighed, som let vil kunne gøre sig gældende overfor dem, idet det i sin Tid, da Skoleforholdene ordnedes, bestemtes, at Mellemskolelærerne i København skulde være forpligtet til at undervise 27 Timer om Ugen, medens Mellemskolelærerne udenfor København kun skulde have 24 Timer. Man gav dem dette Fortrin, fordi man mente, at det